

«Μνήμη Ὁδύνης» – 1924-2004 :

Ἡ ὀγδοηκοστὴ ἐπέτειος
τῆς Ἡμερολογιακῆς Καινοτομίας

«Ἦνέχθη ὁ Μακαριώτατος
νὰ βάψη τὸν θρόνον αὐτοῦ καὶ μὲ τὸ αἷμα
τοῦ ἀθώου καὶ θρήσκου Ποιμνίου,
μαρτυρήσαντος ὑπὲρ τῆς Ὁρθοδοξίας»*

*«Εἰ ἐπήνεγκεν ἐπίσκοπος
οἰασδῆποτε πληγὰς καὶ βασάνους
ἀνδράσι φοβούμενοις τὸν Κύριον,
οὐκ ἔστιν ἄξιος ἐπισκοπῆς»*

(Ζ' Ἁγία Οἰκουμενικὴ Σύνοδος)

ΟΙ ΥΠΕΡΜΑΧΟΙ τῆς ἐορτολογικῆς καινοτομίας τοῦ κατακεκριμένου νέου ἡμερολογίου ἔχει ἀποδειχθῆ ἐπανειλημμένως, ὅτι δὲν διαθέτουν ἐπιχειρήματα, ὅσα δὲ τυχὸν ἔχουν προβληθῆ μέχρι σήμερον ὑπ' αὐτῶν, ἔχουν ἀνασκευασθῆ καὶ καταρριφθῆ ὑπὸ τῶν Ἀκαινοτομήτων μὲ ἀδιασειστους Πατερικὰς ἀποδείξεις¹.

Καὶ ὅμως: οἱ Καινοτόμοι ἐπιμένουν καὶ ἀνασύρουν ἐκ τῶν ἐρειπίων τοῦ πολλάκις κατεδαφισθέντος μετὰ πατάγου σαθοῦ οἰκοδομήματος αὐτῶν τὰ ἴδια ἐπιχειρήματα, κεκαλυμμένα μὲ τὴν κόνιν τῆς «σιδηρᾶς λογικῆς», τ.ἔ. τοῦ ὀρθολογισμοῦ², προσπαθοῦντες ἀπεγνωσμένως, ὡς οἱ παλαιοὶ αἰρετικοί, νὰ ἐφαρμόσουν τὴν τακτικὴν τῶν σηπίων (σουπιῶν), αἵτινες ἐξαπολύουν «τὸ μέλαν πρὸ ἐαυτῶν, ἵνα τοὺς θηρεύοντας διαφύγωσιν, ἢ τῷ λανθάνειν θηράσωσιν»³, ὅπως ἔλεγεν ὁ Ἅγιος Γρηγόριος Θεολόγος.

Ἐνα ἐκ τῶν ἐπιχειρημάτων τῶν ὑπερμάχων τῆς Καινοτομίας εἶναι αἱ διαπραχθεῖσαι ἀντικανονικότητες ὑπὸ τῶν ἐμμενόντων σταθερῶς εἰς τὴν Ἑορτολογικὴν καὶ Ἡμερολογιακὴν Πατροπαράδοτον Τάξιν. Πρὸς τοῦτο ἐπιστρατεύονται Ἱ. Κανόνες καὶ ἐρμηνεύονται δικολαβικῶς ἐνέργειαι καὶ πράξεις τῶν Ἀκαινοτομήτων, διὰ νὰ ἀποδειχθῇ δῆθεν ἡ ἀντικανονικότης αὐτῶν, μὲ σκοπὸν νὰ συσκοτισθῇ ἢ καὶ παντελῶς καταργηθῇ τὸ σωτήριο μῆνυμα τῆς Ὁρθοδόξου Ἐνστάσεως καὶ τοῦ Πατερικοῦ ἀγῶνος αὐτῶν κατὰ τῆς παναιρέσεως τοῦ Οἰκουμενισμοῦ.

Εἶναι δὲ τοιαύτη ἡ ταχύτης καὶ ἡ ὀρμή τῶν Καινοτόμων εἰς τὴν προσπάθειαν αὐτήν, ὥστε λησμονοῦν τὰς ἀναριθμήτους καὶ κραυγαλέας, ὄχι μόνον ἀντικανονικάς, ἀλλὰ καὶ ἀντιευαγγελικάς καὶ ἀπανθρώπους, ἔτι δὲ καὶ ἀνθρωποκτόνους πράξεις των εἰδικῶς ὅσον ἀφορᾷ τὸν ἀγῶνα των ἐναντίον τῶν ἀντιδρώντων εἰς τὴν ἡμερολογιακὴν καινοτομίαν τοῦ 1924, ἔνεκα τῶν ὁποίων ἀμφισβητεῖται ἀκόμη καὶ ἡ χριστιανικὴ αὐτῶν ιδιότης.

* * *

ΓΡΑΦΩΝ πρὸ ἐτῶν Κληρικὸς τοῦ Πατρίου πρὸς ἀποθανόντα ἤδη κληρικόν, θεωρητικὸν καὶ μέγαν ὑπέρμαχον τῆς Καινοτομίας, ἔλεγε μεταξὺ ἄλλων, ἀναφερόμενος εἰς τοὺς διωγμούς, τοὺς ὁποίους ἐνήργησεν ἡ καινοτόμος Ἐκκλησία ἐναντίον τῶν Ἀκαινοτομήτων «*διὰ τῆς βίας καὶ τοῦ χωροφύλακος*»:

*«Διωγμῶν οἱ ὅποιοι ἔφθασαν μέχρι ἱεροσυλίας, ὅτε εἰσ-
ήλθατε εἰς τὸ ἅγιον Βῆμα καὶ τελουμένης τῆς φρικτῆς
ἱερουργίας ἐρρίψατε ἐπὶ τοῦ ἐδάφους τὰ Τίμια Δῶρα καὶ
κατεπατήσατε τὸ Σῶμα τὸ Δεσποτικόν! Καὶ ἀνετινάξατε
Ἐκκλησίαν διὰ δυναμίτιδος! Καὶ ἱερεῖς διὰ τῆς βίας ἀπε-
σηματίσατε καὶ ἐκακοποιήσατε εἰς τὰ ὑπόγεια τῆς ἀρχι-
επισκοπῆς! Καὶ καλογραίας διεκωμωδήσατε, ἐνῶ οἱ ἱερεῖς
σας διὰ πελέκεων συνέτριβον δίκην νέων Ἰσαύρων καὶ
ἀπέσπων τὰς εἰκόνας τῶν Παλαισημερολογικῶν Ναῶν
καὶ συνετρίβατε τοὺς Ἐπιταφίους, καὶ ἐβεβηλώσατε τοῦ
ἐνταφιασθέντος Χριστοῦ τὸ ὁμοίωμα, “θησαυρίζοντες ὑ-
μῖν αὐτοῖς ὀργὴν ἐν ἡμέρᾳ ὀργῆς καὶ ἀποκαλύψεως καὶ
δικαιοκρισίας τοῦ Θεοῦ”!!!⁴ Οὐαὶ ὑμῖν, ὅτι κόπτεσθε διὰ
τὰς ἐπιθέσεις τῶν Οὐνιτῶν Τσεχολοβάκων κατὰ τῶν Ὁρ-
θοδόξων καὶ ὑμεῖς, ὑποτιθέμενοι ὀρθόδοξοι, ἐκακοποιήσα-*

τε ὀρθοδόξους λευίτας καὶ τὰ ἅγια τῶν ἀγίων ἐβεβηλώσατε! Καὶ ἔρχεσθε σήμερον, πάτερ, νὰ μᾶς πῆτε ὅτι χειροτονηθήκαμε ἀπὸ δύο ἢ ἀπὸ τρεῖς...»⁵.

* * *

Πασαλμάνι Πειραιῶς, Μεγάλη Παρασκευὴ 1952, ἀνατροπὴ καὶ βεβήλωσις τοῦ Ἱεροῦ Ἐπιταφίου. Ἀπὸ τοὺς ἀπανθρώπους διωγμοὺς κατὰ τῶν Ὁρθοδόξων τοῦ Πατρίου Ἡμερολογίου (1951-1952), τῇ ὑποκινήσει καὶ καθοδηγήσει τῆς Ἱερᾶς Συνόδου τῶν Νεοημερολογιτῶν, ἐπὶ ἀρχιεπισκόπου Ἀθηνῶν Σπυρίδωνος, ἡ ὁποία ἐβεβαίωνε τὴν Κυβέρνησιν, «ὅτι ὁ παλαιοημερολογισμὸς εἶναι περισσότερον ἐπικίνδυνος πάσης προπαγάνδας καὶ αὐτῆς τῆς κομμουνιστικῆς»!!!!... (Ἐπόμνημα, Ἰούλιος 1950).

Οἱ διωγμοὶ αὐτοί, κραυγαλέως ἀποσιωπόμενοι ἀντικανονικότητες, ἔφθαναν ἐνίοτε εἰς τοιοῦτον βαθμὸν, ὥστε οἱ «καινοτόμοι **ιεράρχαι** ἦσαν διωκτικώτεροι τῆς Πολιτείας»⁶!

Δι' αὐτὸ καὶ ὁ καινοτόμος ἀρχιεπίσκοπος Ἀθηνῶν Χρυσόστομος Παπαδόπουλος ὠμολόγει ἐν Συνόδῳ, ὅτι «ἡ μὲν Ἀστυνομία, τῇ ἐνεργείᾳ τῶν κατὰ τόπους Ἱεραρχῶν, συλλαμβάνει (τοὺς παλαιοημερολογίτας ἱερεῖς), τὸ δὲ Ἰπουργεῖον διατάσσει τὴν ἀπόλυσιν αὐτῶν»⁷!

Τὸ αἷμα τῶν διωγμῶν τῶν ἐνισταμένων κατὰ τῆς ἐορτολογικῆς - ἡμερολογιακῆς καινοτομίας

«ἔβαψε ναοὺς, ὁδοὺς καὶ πλατείας Ἑλληνικῆς γῆς. Κατὰ τοὺς ἀντιχριστιανικοὺς τούτους διωγμοὺς, “αἱ σκηναὶ ἦσαν ὅλως ἀποκαρδιωτικά. Χριστιανοὶ μὲ τὸν Σταυρὸν ἀνὰ χεῖρας ἐκτυπῶντο ὡς οἱ τελευταῖοι τῶν κακούργων. Μητέρες καὶ λευκανθεῖσαι γερόντισσαι ἐποδοπατοῦντο ὑπὸ τῶν Ἀστυνομικῶν Ὀργάνων”⁸, ἱερεῖς ἐκακοποιοῦντο, αἷμα ἔρρεεν, ἐσημειοῦντο δὲ καὶ θάνατοι. Τὴν “Μεγάλην Πέμπτην” τοῦ ἔτους 1932 ἡ αἰμοσταγῆς πλέον καινοτομία ἐπετέθη κατὰ τοῦ Ἱ. Ναοῦ τῆς Μάνδρας Ἀττικῆς. Ὁ Διοι-

κητής τῆς Μάνδρας “ἐπέπεσεν” ἐντὸς τοῦ Ναοῦ “κατὰ τοῦ Ἱερέως, συλλαβὼν αὐτὸν ἐκ τῆς γενειάδος” καὶ κτυπῶν “διὰ τοῦ βούρδουλα τοὺς πιστοὺς, ἰδίως τὰς γυναῖκας, μεταξὺ τῶν ὁποίων σοβαρῶς τὴν πρεσβυτέραν”⁹. Πρότερον, τῷ 1927, πάλιν ἐν Μάνδρα, ἔδρασαν οἱ ὑποκόπανοι τῶν ὄπλων τῶν χωροφυλάκων, ἔπεσαν δὲ καὶ πυροβολισμοί, ἐκ τῶν ὁποίων ἐτραυματίσθη μία γυνή. Τότε ἐτραυματίσθη θανασίμως εἰς τὴν κεφαλὴν διὰ ὑποκοπάνου ἡ Αἰκατερίνη σύζυγος Κωνσταντίνου Ρούττη. Ἡ τραυματισθεῖσα μετεφέρθη εἰς τὸ νοσοκομεῖον “Εὐαγγελισμὸς” ἐνθα ἀπέθανε μετ’ ὀλίγας ἡμέρας. Ἡ κηδεῖα τῆς ἔλαβε χαρακτῆρα ἐνταφιασμοῦ μάρτυρος. “Χιλιάδες πιστοὶ συνώδευσαν τὴν πομπήν, κρατοῦντες ἄλλοι ἄνθη, ἄλλοι λαμπάδας κι ἄλλοι φοίνικας”¹⁰»¹¹.

* * *

ΕΙΣ ΤΑ Πρακτικὰ τῆς Ἑβδόμης Ἁγίας Οἰκουμενικῆς Συνόδου ἀναφέρεται, ὅτι οἱ διώκται ἀρχιερεῖς καθαιροῦνται καὶ εἶναι ἀνάξιοι Ἐπισκοπῆς:

«Ὁ ἀγιώτατος Πατριάρχης Ταράσιος εἶπεν εἰ ἐπήνεγκεν (ἐπέφερον) ἐπίσκοπος οἰασθῆποτε πληγὰς καὶ βασάνους ἀνδράσι φοβουμένοις τὸν Κύριον, τοῖς τότε διωκομένοις, οὐκ ἔστιν ἄξιος ἐπισκοπῆς. Ἡ Ἁγία Σύνοδος εἶπεν· οὐκ ἔστιν ἄξιος»¹².

Ἀπὸ τοὺς ἀπανθρώπους διωγμοὺς κατὰ τῶν Ὁρθοδόξων τοῦ Πατρίου Ἡμερολογίου (1951-1952), τῇ ὑποκινήσει καὶ καθοδηγήσει τῆς Ἱεραῆς Συνόδου τῶν Νεοημερολογιτῶν, ἐπὶ ἀρχιεπισκόπου Ἀθηνῶν Σπυρίδωνος.

Ὁ δὲ Ὁσιος Νικόδημος ὁ Ἁγιορείτης, ἐρμηνεύων τὸν Θ’ Ἱ. Κανόνα τῆς Πρωτοδευτέρας Ἱ. Συνόδου, ἐν σχέσει μὲ τὸν ΚΖ’ Ἀποστολικὸν Ἱ. Κανόνα, λέγει «νὰ καθαιρῆται ὁστις (ιερωμένος) κτυπήσῃ τινά, εἴτε μὲ τὸ χέρι του, εἴτε ἄλλους βάλη»¹³.

Τί θὰ ἔλεγον σήμερον οἱ Ἅγιοι Πατέρες, ὅτε οἱ ἱερωμένοι ἔφθασαν καὶ μέχρι φόνων; Καὶ μάλιστα φόνων εὐσεβῶν, ἀγωνιζομένων διὰ τὴν τήρησιν τῶν Ἱερῶν Παραδόσεων;

* * *

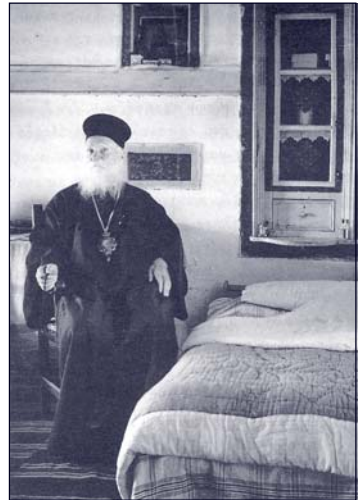
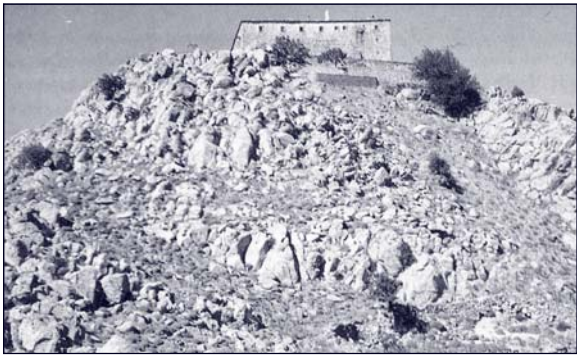
ΕΝ ΣΥΝΕΧΕΙΑΙ παραθέτομεν σύντομον κείμενον τοῦ Ὁμολογητοῦ Ἱεράρχου πρώην Φλωρίνης Χρυσοστόμου, σχετικὸν μὲ τὰ ἀνωτέρω περὶ διωγμῶν.

Τὸ δημοσιευόμενον κείμενον ἀποτελεῖ τμῆμα τῆς θαυμασίας συγγραφῆς τοῦ μακαριστοῦ Μητροπολίτου μὲ τίτλον: «*Τὸ Ἐκκλησιαστικὸν Ἡμερολόγιον ὡς Κριτήριον τῆς Ὁρθοδοξίας*». Ἡ ἐξ 87 πυκνογραφημένων σελίδων συγγραφὴ αὕτη ὠλοκληρώθη τὴν 1/14.7.1935 ὑπὸ τοῦ Ὁμολογητοῦ Ἱεράρχου ἐν τῇ Ἱερᾷ Μονῇ Ὁσίου Διονυσίου ἐν Ὀλύμπῳ, ὅπου εἶχεν ἐξορισθῆ ὑπὸ τῶν Καινοτόμων, διὰ τὴν προσχώρησιν αὐτοῦ εἰς τὸ Ἀκαινοτόμητον Πλήρωμα τοῦ Πατρίου Ἐκκλησιαστικοῦ Ἡμερολογίου.

Ἡ πεφωτισμένη καὶ λίαν ἀποκαλυπτικὴ αὕτη πραγματεία ἀποτελεῖ, κατὰ τὸν Μάρτυρα Ἱεράρχην, «*Ἀπολογία*», δι ἧς ἐρευνῶνται «*τὰ βαθύτερα ἐλατήρια τοῦ Ἐκκλησιαστικοῦ τούτου ζητήματος*», καὶ καταδεικνύεται «*ὁποῖαν ἐννοιαν καὶ σημασίαν ἔχει τοῦτο διὰ τὴν καθόλου Ὁρθόδοξον Ἐκκλησίαν καὶ ὁπόσης ζημίας πρόξενον ἐγένετο διὰ τὴν Ὁρθόδοξον Ἑλληνικὴν Ἐκκλησίαν*» (σελ. 14).

Τὸ παρατιθέμενον κείμενον περιέχεται εἰς τὰς σελίδας 68-69 τῆς Α' Ἐκδόσεως τοῦ βιβλίου, αἱ δὲ ὑπογραμμίσεις, σχόλια, ἐπεξηγήσεις καὶ ἐν γένει ἐπιμέλεια εἶναι ἡμέτερα¹⁴.

* * *

Ἡ Ἱερὰ Μονὴ Ὑψηλοῦ Μυτιλήνης. Σὲ ἡλικία 80 ἐτῶν ἐξωρίσθη ἐδῶ (1951-1952) ὁ Ὁμολογητὴς Ἱεράρχης πρ. Φλωρίνης Χρυσόστομος. Δεξιὰ, εἰς τὸ ἀπέρριτον κελλίον τῆς ἐξορίας.

Ο ΜΟΝΟΣ, εἰς ὃν εὔρεν τὴν δέουσαν ἀπήχησιν ἢ Προκλήρις¹⁵ τοῦ Ὁρθοδόξου Ἀγῶνος ἡμῶν, ὑπῆρξεν ὁ

θηρσκειών ἀθάνατος Ἑλληνικὸς Ὁρθόδοξος Λαός. Οὗτος μόνος ἐτάχθη ὁμολογουμένως παρὰ τὸ πλευρὸν ἡμῶν καὶ διεδήλωσε τὰ Ὁρθόδοξα φρονήματα, διὰ σωρείας συγχαρητηρίων τηλεγραφημάτων, ἅτινα ἀπέστειλεν εἰς ἡμᾶς, ἀποκαλῶν στυλοβάτας τῆς Ὁρθοδοξίας, καὶ διεβεβαίον, ὅτι θὰ μείνῃ πιστὸς μέχρι θανάτου, ἀγωνιζόμενος παρὰ τὸ πλευρὸν ἡμῶν, καὶ ὑπὲρ τῆς ἀναστηλώσεως τῆς Ὁρθοδοξίας τῆς Ἑλληνικῆς Ἐκκλησίας¹⁶.

* * *

1/14.6.1935: Χιλιάδες Ὁρθόδοξων τοῦ Πατριῶ Ἡμερολογίου πρὸ τοῦ Μητροπολιτικοῦ Ναοῦ Ἀθηνῶν διαμαρτύρονται διὰ τὴν δῶξιν τῶν τριῶν Ὁμολογητῶν Ἱεραρχῶν (ἀριστερά). Ἡ ἔνοπλος Ἀστυνομία κατὰ τοῦ «ἀθῶου καὶ θρησκου Ποιμνίου» τοῦ Χριστοῦ (δεξιά).

ΟΥΤΩ, μόνον ὁ θηρσκειών Ὁρθόδοξος Ἑλληνικὸς Λαός ἐφάνη ἀντάξιός τοῦ Ὁρθόδοξου καὶ εὐκλεοῦς αὐτοῦ παρελθόντος, ὅστις μὲ τὴν θηρσκειτικὴν διαίσθησιν καὶ Ἐθνικὴν του συνείδησιν, ἀντελήφθη τὸν κίνδυνον, ὃν διατρέχει ἡ Ὁρθοδοξία τῆς Ἑλληνικῆς Ἐκκλησίας, καὶ ἐξηγέρθη σύσσωμος κατὰ τοῦ Μακαριωτάτου¹⁷ καὶ τῶν καινοτόμων Ἀρχιερέων, καὶ ἀπεδοκίμασεν αὐτούς, ὡς προδότας τῆς Ὁρθοδοξίας, ἧς θεματοφύλαξ καὶ ἀνύστακτος ἄγγελος φρουρὸς ἐτάχθη οὗτος ὑπὸ τῆς θείας Προνοίας¹⁸. Εἰς μίαν μάλιστα ὀγκώδη διαδήλωσίν του, ἦν ἠγειρεν ὁ θηρσκειών οὗτος Ἑλληνικὸς Λαός κατὰ τὴν ἡμέραν τῆς δίκης ἡμῶν ὑπὸ τοῦ Συνοδικοῦ Δικαστηρίου εἰς ἔνδειξιν διαμαρτυρίας, ἂν δὲν ἐπενέβαινεν ἡ Ἀστυνομία, θὰ ἐσάρωνε τὸ πᾶν καὶ θὰ ἐπανεφέρε, διὰ τῆς Λαϊκῆς δυνά-

μεως, τὸ Ὁρθόδοξον Ἑορτολόγιον ἐν τῇ Ἐκκλησίᾳ, καὶ οὕτω θὰ προϋλαμβάνετο τὸ Ἐκκλησιαστικὸν Σχίσμα¹⁹.

* * *

ΚΑΤΑ τὴν θρησκευτικὴν ταύτην διαδήλωσιν τοῦ θρησκευόντος Ἑλληνικοῦ Λαοῦ κατὰ τοῦ Μακαριωτάτου καὶ τῶν Μελῶν τοῦ Συνοδικοῦ Δικαστηρίου²⁰, τοσαύτη ἦτο ἡ ὄρμη αὐτοῦ καὶ ἡ ἀφοσίωσις εἰς τὰς Ὁρθοδόξους Παραδόσεις του, ὥστε εἰς μίαν σύγκρουσιν αὐτοῦ πρὸς τὴν ἔνοπλον Ἀστυνομίαν ἐφονεύθησαν τρεῖς, καὶ ἐμωλωπίσθησαν ὑπὲρ τοὺς ἑκατόν. Καὶ οὕτως ἠνέχθη ὁ Μακαριώτατος, νὰ βᾶψη τὸν θρόνον αὐτοῦ καὶ μὲ τὸ αἷμα τοῦ ἀθώου καὶ θρήσκου Ποιμνίου, μαρτυρήσαντος ὑπὲρ τῆς Ὁρθοδοξίας²¹, καὶ οὐ μόνον δὲν ἐκάμφθη ἡ σκληροτραχῆλος καὶ ἀπερίτμητος αὐτοῦ καρδιά, ἀλλὰ καὶ ἔτι μᾶλλον ἐσκληρύνθη καθ' ἡμῶν²². Καὶ τοιαύτη ὑπήρξεν ἡ στάσις τοῦ θρησκευόντος Ὁρθοδόξου Ἑλληνικοῦ Λαοῦ ἀπέναντι τοῦ Ὁρθοδόξου καὶ εὐσεβοῦς Ἐκκλησιαστικοῦ ἐγχειρήματος ἡμῶν.

(*) Περιοδ. «Ὁρθόδοξος Ἐνστασις καὶ Μαρτυρία», ἀριθ. 22-23/Ἰανουάριος-Ἰούνιος 1991, σελ. 218-225.

1. Βλ. ἐνδεικτικῶς καὶ μόνον, κατὰ χρονολογικὴν σειρὰν: **α)** Γρηγορίου Εὐστρατιάδου, Ἡ Πραγματικὴ Ἀλήθεια περὶ τοῦ Ἐκκλησιαστικοῦ Ἡμερολογίου, Ἀθῆναι 1929, **β)** Θεοδωρήτου Μοναχοῦ (νῦν Ἱερομονάχου), Διάλογοι τῆς Ἐρήμου περὶ Οἰκουμενισμοῦ, Ἀθῆναι 1971, **γ)** Ἀλεξάνδρου Καλομοίρου, Τὸ Σύγκριμα, Θεσσαλονίκη 1976, **δ)** Ἀριστοτέλους Δ. Δεληήμαση, Πάσχα Κυρίου, Ἀθῆναι 1985, **ε)** Λάμπρου Δ. Κτενᾶ, Πίσω ἀπ' ὅ,τι φαίνεται στὸ ἡμερολογιακό, Πάτραι 1989, **ς)** Θεοδωρήτου Ἱερομονάχου Ἀγιορείτου, Τὸ Ἀντίδοτον, Ἀθῆναι 1990.
2. Βλ. τελευταίαν περίπτωσιν, Ἀρχιμανδρίτου Ἱερεμίου Φούντα, Οἱ Παλαιοημερολογῖτες τῆς Ἑλλάδος εἶναι ἔξω ἀπὸ τὴν Ἐκκλησίαν, εἰς περιοδικὸν «Θυμίαμα», ἀριθ. 3/Νοέμβριος 1990, σελίδες 77-130.
3. Βλ. Ἁγίου Γρηγορίου Θεολόγου, PG τ. 36, στλ. 473Α.
4. Πρβλ. Ρωμ. β' 5.
5. Βλ. Θεοδωρήτου Ἱερομονάχου Ἀγιορείτου, Τὸ Ἀντίδοτον, σελ. 35. Ἀθῆναι 1990 (Ἱερῶς Βασιλείου Σακκά, Ἀπάντησις εἰς τὸν αἰδεσιμ. π. Ἐπιφάνιον Θεοδωρόπουλον - Ἀθήνας, Γενεὴ Αὐγούστος 1969, σελ. 28). Ὑπογραμ. ἡμέτ.
6. Βλ. Ἀριστοτέλους Δ. Δεληήμαση, Πάσχα Κυρίου, σελ. 755, Ἀθῆναι 1985, ὑπογραμ. ἡμέτ.
7. Τοῦτο εἶπεν ὁ Χ. Π. «ἐν τῇ ΚΒ'/14.2.1927 συνεδρίᾳ τῆς Ἱ. Συνόδου». Βλ. Ἀρχιμανδρίτου Θεοκλήτου Α. Στράγκα, Ἐκκλησίας Ἑλλάδος Ἱστορία..., τ. Γ', σελ. 1505,

Ἀθήναι 1971, ὑπογραμ. ἡμέτ.

8. Βλ. **Σταύρου Καραμήτσου-Γαμβρούλια**, Ἡ Ἀγωνία ἐν τῷ Κήπῳ τῆς Γεθσημανῆ, σελ. 92, Ἀθήναι 1961. Ἡ παράγραφος αὐτὴ συνεχίζεται: «...καὶ οὕτως ἐβάβη καὶ πάλιν μὲ τὸ τίμιον αἷμα τῶν ἀγωνιστῶν ὁ θρόνος τοῦ Ἀρχιεπισκόπου Χρυσόστομου Παπαδοπούλου».
  9. Βλ. **Σταύρου Καραμήτσου-Γαμβρούλια**, αὐτόθι, σελ. 84-85: «Ἐκεῖ, ὡς ἐγράφη, τὴν Μεγάλην Πέμπτην τὸ Αἷμα τοῦ Θεανθρώπου ἠνώθη μὲ τὸ χυθὲν αἷμα τοῦ ἱερέως καὶ τῶν πιστῶν».
  10. Βλ. περιοδικὸν «**Τὰ Πάτρια**», ἀριθ. 4/Ὀκτώβριος, Νοέμβριος, Δεκέμβριος 1976, σελ. 129. Ὀλόκληρον τὸ τεῦχος εἶναι ἀφιερωμένον εἰς «τὰ αἱματηρὰ γεγονότα τῆς Μάνδρας Ἐλευσίνος καὶ τὴν νεομάρτυρα Αἰκατερίναν Ρούττη».
  11. Βλ. **Ἀριστοτέλους Δ. Δελήμπαση**, ἔνθ ἄνωτ., σελ. 755.
  12. Βλ. ΣΜΠΣ, τ. Β', σελ. 758α (Μ. 12, 1115).
  13. Βλ. Ἱ. Πηδάλιον, σελ. 354, Ζ' ἐκδοσις, «**ΑΣΤΗΡ**», Ἀθήναι 1970.
  14. Εἰς τὸ τεῦχος τῆς «**Ο.Ε.Μ.**» ὑπ' ἀριθ. 17/Ὀκτώβριος-Δεκέμβριος 1989, σελ. 67-78, εἶχομεν δημοσιεύσει καὶ ἕτερον σημαντικὸν τμήμα τῆς ἐν λόγῳ συγγραφῆς τοῦ Ὁμολογητοῦ Ἱεράρχου μὲ τίτλον: «*Οἱ ἐμπνευσταὶ καὶ πρωτεργάται τῆς καινοτομίας: Ὅτι δύο οὗτοι Λουθηροὶ τῆς Ὀρθοδόξου Ἐκκλησίας*».
  15. Οἱ τρεῖς Μητροπολίται, ὁ Δημητριάδος Γερμανός, ὁ πρώην Φλωρίνης Χρυσόστομος καὶ ὁ Ζακύνθου Χρυσόστομος, ἅμα τῇ ἀναλήψει τῆς διαπομπάνσεως τοῦ Ἀκαινοτομήτου Πληρώματος, τοῦ ἀκολουθοῦντος τὸ Πάτριον Ἡμερολόγιον (Μαΐος 1935), ἐκυκλοφόρησαν τὰ ἐξῆς πέντε τευχίδια:
    - α) **Διαμαρτυρία** πρὸς τὰς Ὀρθοδόξους Ἐκκλησίας ἐπὶ τῇ μονομερεῖ καὶ ἀντικανονικῇ εἰσαγωγῇ τοῦ νέου ἡμερολογίου,
    - β) **Διασάφεις** περὶ τοῦ ζητήματος τοῦ Ἐκκλησιαστικοῦ Ἡμερολογίου,
    - γ) **Προκλήρυξις** πρὸς τὸν ἐφημεριακὸν Κλήρον καὶ τοὺς Μοναχοὺς τῆς Ὀρθοδόξου Ἐκκλησίας περὶ τοῦ ζητήματος τοῦ Ἐκκλησιαστικοῦ Ἡμερολογίου,
    - δ) **Διάγγελμα** πρὸς τὸν εὐσεβῆ Ὀρθόδοξον Ἑλληνικὸν Λαὸν περὶ τοῦ Ἐκκλησιαστικοῦ Ἡμερολογίου καὶ
    - ε) **Ἐκκλησις** πρὸς πάντα τὰ θρησκευτικὰ καὶ Ἔθνικα Σωματεῖα Ἑλλάδος περὶ τοῦ Ἐκκλησιαστικοῦ Ἡμερολογίου.
  16. Ἡ ἀποτερίσις τῶν τριῶν Ὁμολογητῶν Ἱεραρχῶν ἐγένεεν ἐπισήμως καὶ πανηγυρικῶς τὴν 13ην Μαΐου 1935 ἐκ. ἡμ. (Κυριακὴ τῆς Σαμαρείτιδος). Κατ' αὐτὴν τὴν ἱστορικὴν ἡμέραν ἐγένε πανηγυρικὴ καὶ πάνδημος Θ. Λειτουργία εἰς τὸν ἐν Κολωνῷ ἱερὸν Ναὸν τῆς Κοιμήσεως τῆς Θεοτόκου, εἰς τὴν ὁποίαν παρευρέθησαν πλεόν τῶν 25.000 πιστοὶ καὶ ἔλαβε μέρος ὅλον τὸ Ἱερατεῖον τοῦ Πατρίου. Οἱ τρεῖς Ἱεράρχαι ἐχοροστάτησαν, ὁ Ζακύνθου Χρυσόστομος ὠμίλησε μετὰ τὸ Εὐαγγέλιον, δηλώσας ὅτι τίθεται ἐπὶ κεφαλῆς τῶν Ἀκαινοτομητῶν Ὀρθοδόξων, ἐπηκολούθησεν ἐπιβλητικωτάτη Λιτανεῖα μέχρι τῆς πλατείας Ἁγίου Κωνσταντίνου, ὅπου ὠμίλησεν ὁ Δημητριάδος Γερμανός, τέλος δὲ ὁ πρώην Φλωρίνης Χρυσόστομος ἀνέγνωσε τὸ «*Διάγγελμα πρὸς τὸν εὐσεβῆ Ὀρθόδοξον Ἑλληνικὸν Λαὸν περὶ τοῦ Ἐκκλησιαστικοῦ Ἡμερολογίου*».
- (Βλ. **Σταύρου Καραμήτσου-Γαμβρούλια**, ἔνθ ἄνωτ., σελ. 118-119· ἐπίσης περιοδικὸν «**Τὰ Πάτρια**» τ. Ζ', σελ. 35-37, Πειραιεὺς 1987).
17. **Χρυσόστομος Παπαδόπουλος (1868-1938)**. Ἐκ Μαδύτου τῆς Ἀ. Θράκης. Καθηγητῆς Πανεπιστημίου Ἀθηνῶν (1914-1923), διατελέσας προηγουμένως Διευθυντῆς

τῆς Σχολῆς Τ. Σταυροῦ Ἱεροσολύμων, ὡς καὶ τῆς Ριζαρείου Ἀθηνῶν.

Φίλος καὶ συνεργάτης τοῦ Μελετιῦ Μεταξάκη, μετείχεν ἐξ ἀρχῆς ἐνεργῶς εἰς τὴν οὕτω λεγομένην Οἰκουμενικὴν Κίνησιν (Βλ. Παύλου Μοναχοῦ Κυπρίου, Νεοημερολογιστισμός-Οἰκουμενισμός, σελ. 59-63, Ἀθῆναι 1982).

Εἰς τὸν ἐπικήδειον λόγον, ἐπὶ τῷ θανάτῳ τοῦ Χρυσοστόμου Παπαδοπούλου, ἐκφωνηθέντα ὑπὸ τοῦ Ζακύνθου Χρυσοστόμου, ἐπηρείτο ὁ ἐκλιπῶν ἱεράρχης ὡς «*ὑπερανθρώπως ἐργασθεῖς*» ὑπὲρ τῆς προσεχοῦς ἐνώσεως «*πάντων τῶν χριστιανικῶν Ἐκκλησιῶν, ὑπὲρ ἧς*» «*τοσοῦτους κατέβαλε κόπους*» (Βλ. Ἀρχιμ. Θεοκλήτου Α. Στράγκα, Ε.Ε.Ι., Γ', σελ. 2160. Ὑπογραμ. ἡμέτ. • Ἐν ὑποσημειώσει ἀναφέρεται ὑπὸ τοῦ συγγραφῆως: «*Δηλαδή μετὰ τὸν Μελέτιον ἦτο καὶ αὐτὸς φιλο-οικουμενιστῆς, ἐτι δὲ καὶ φιλο-ἐνωτικὸς*». Ὑπογραμ. ἡμέτ.).

18. «*Ἐπειτα παρ' ἡμῖν οὔτε Πατριάρχαι οὔτε Σύνοδοι ἐδυνήθησάν ποτε εἰσαγαγεῖν νέα, διότι ὁ ὑπερασπιστῆς τῆς θρησκείας ἐστὶν αὐτὸ τὸ σῶμα τῆς Ἐκκλησίας, ἦτο αὐτὸς ὁ λαός, ὅστις ἐθέλει τὸ θρήσκευμα αὐτοῦ αἰωνίως ἀμετάβλητον καὶ ὁμοιοδὲς τῷ τῶν Πατέρων αὐτοῦ*».

(Ἐκ τῆς Ἀπαντήσεως τῶν Ὁρθοδόξων Πατριαρχῶν τῆς Ἀνατολῆς πρὸς τὸν Πάπαν Πῖον Θ', Μάιος 1848, ἐπὶ Κωνσταντινουπόλεως Ἀνθίμου, παρὰ Ἰ. Καρμίρη, Δ.Σ.Μ., τ. Β', σελ. 920).

19. Ἡ δίκη τῶν τριῶν Ὁμολογητῶν Ἱεραρχῶν ἔγινε τὴν 1/14.6.1935.

«*Τὴν εἶδῃσιν περὶ τῆς διεξαγωγῆς τῆς δίκης πληροφορηθεὶς ἐκ τῶν ἐφημεριδῶν ὁ παλαιοημερολογητικὸς κόσμος τόσον τῶν Ἀθηνῶν ὅσον καὶ τοῦ Πειραιῶς καὶ τῶν ἐπαρχιῶν, ἔσπευσε σὺν γυναιξὶ καὶ τέκνοις νὰ συγκεντρωθῆ εἰς Ἀθήνας ἀπὸ βαθείας πρωΐας καὶ νὰ κατηυθύνεται πρὸς τὴν Πλατεῖαν τῆς Μητροπόλεως*», τελικῶς δὲ «*ἐπέτρεψεν ἡ Ἀστυνομία εἰς τὸν λαὸν ὅπως εἰσέλθῃ εἰς τὴν Πλατεῖαν τῆς Μητροπόλεως. Ὡς χεῖμαρρος τότε καὶ ὡς ἐν σῶμα εὐρέθησαν πάντες οἱ ἄνθρωποι ἐκεῖνοι πρὸ τοῦ Ναοῦ τῆς Μητροπόλεως. Ἐκεῖ δὲ περὶ τοὺς τεσσαράκοντα (40) Ἱερεῖς καὶ πλέον τῶν ἐξήκοντα (60) Μοναχοὶ ἤρξαντο περὶ τὴν 11ην προμεσημβρινὴν ψάλλοντες κατανυκτικωτάτην Παράκλησιν εἰς τὴν Παναγίαν. Ρίγη συγκινήσεως κατέλαβον τοὺς πάντας. Ἡ Παράκλησις αὕτη θὰ μείνῃ ἱστορικὴ δι' ὅλους ἐκείνους, οἱ ὁποῖοι γονυκλινῶς παρεκάλουν τὴν Μητέρα τοῦ Θεοῦ διὰ τὴν Ἁγίαν ἐνότητα τῆς Ἁγίας Ὁρθοδοξίας. Ἡ ἀσφαλτος ἔκαιεν, ἀλλὰ ἡ θεία φλόγα τοῦ ἀκτίστου θείου φωτὸς ἐθέρμαινε πάντων τὰ στήθη, καὶ ἐξουδετέρωνε τὴν φλόγα τῆς ἀσφάλτου*».

Μετὰ τὴν ἀναγγελίαν τῆς καταδικαστικῆς ἀποφάσεως περὶ τὴν 2.30' μ.μ. «*ἐπηκολούθησαν θλιβερὰ γεγονότα, διὰ τὰ ὁποῖα ὑπεύθυνοι ἦσαν οἱ Συνοδικοὶ Ἀρχιερεῖς*» τῆς Καινοτομίας. «*Ἀμέσως τίθενται εἰς κίνησιν αἱ πυροσβεστικαὶ ἀντλῖαι, αἱ ὁποῖαι ἐπιπίπτουν δίκην τρομεροῦ καταρράκτου κατὰ τῶν κεφαλῶν τοῦ πλήθους, ὅπερ μὴ θέλον νὰ ἀπομακρυνθῆ, ἐδέχετο ἀταράχως τὸ κατὰβρεγμα. Συγχρόνως δὲ διετάχθη ἡ Ἀστυνομία, ὅπως διαλύσῃ τὴν συγκέντρωσιν διὰ τῶν ἀστυνομικῶν ράβδων καὶ διὰ παντὸς ἐν γένει ἄλλου μέσου. Οἱ εὐσεβεῖς ἀγωνισταὶ ἐδέχοντο τὰ κτυπήματα μὲ τὰς ἀστυνομικὰς ράβδους, τὰ γρονθοκοπήματα καὶ τὰ λακτίσματα τῶν ὀργάνων τῆς τάξεως, τῆ διαταγῆ τοῦ Ἀρχιεπισκόπου... Καὶ οἱ ἀγωνισταὶ οὗτοι ἐσιώπων, κρατοῦντες ἀνά χεῖρας τὸ τρίπαιον τῆς νίκης, τὸν Τίμιον Σταυρὸν καὶ μικρὰς ἀγίας εἰκόνας. Ἀκόμη καὶ διὰ πελέκως ἐκτυπήθη τις, ὅστις ἐτόλμησε νὰ σταματήσῃ τὸ κατὰβρεγμα. Πλέον τῶν ἑκατὸν (100) ἦσαν οἱ τραυματισθέντες κατὰ τὴν 11ην Ἰουνίου τοῦ ἔτους ἐκεῖνου 1935 ἡμέραν Παρασκευῆν».*

(Βλ. Σταύρου Καραμήτσου-Γαμβρούλια, ἔνθ ἄνωτ., σελ. 128-130 βλ. ἐπίσης περιοδικὸν «Τὰ Πάτρια», ἔνθ ἄνωτ., σελ. 222-242).

20. «Τὸ Πρωτοβάθμιον διὰ τοὺς Ἀρχιερεῖς Συνοδικὸν Δικαστήριον» τῆς Καινοτομίας ἀπετελεῖτο ἀπὸ τοὺς ἐξῆς δώδεκα ἀρχιερεῖς: Κερκύρας καὶ Παξῶν Ἀλέξανδρον (Πρόεδρον), Φθιώτιδος Ἀμβρόσιον, Θηβῶν καὶ Λεβαδείας Συνέσιον, Ἄρτης Σπυριδῶνα, Γρεβενῶν Γερβάσιον, Σερρῶν Κωνσταντῖνον, Σερβίων καὶ Κοζάνης Ἰωακεῖμ, Δράμας καὶ Φιλίππων Βασίλειον, Τρίκκης καὶ Σταγῶν Πολύκαρπον, Γυθείου καὶ Οἰτύλου Διονύσιον, Ἀλεξανδρουπόλεως Ἰωακεῖμ καὶ Ἐλασσῶνος Καλλίνικον. Παρίσταντο εἰς τὴν Συνεδρίαν τῆς 1/14.6.1935 ὁ Ἐπίτροπος τῆς Ἐπικρατείας Δημήτριος Πετρακάκος καὶ ὁ Γραμματεὺς Ἀρχιμ. Σπυριδῶν Ἀλιβιζάτος.

(Βλ. περιοδικὸν «Ἐκκλησία», ἀριθ. 25/22.6.1935, σελ. 193-196).

21. Δὲν ἦτο δυστυχῶς ἡ πρώτη φορά, θὰ ἔπρεπε δὲ εὐθὺς ἀμέσως νὰ ἀπεκδυθῆ ὁ Ἀθηνῶν Χρυσόστομος Παπαδόπουλος, ὅπωςδῆποτε δὲ καὶ οἱ ὁμόφρονες αὐτῶ καὶ συνεργάται του, τὰ ἀρχιερατικά του διαδήματα καὶ νὰ διέλθῃ εἰς ἔρημόν τινα τὸ ὑπόλοιπον τῆς ζωῆς του ἐν μετανοίᾳ, κλαίων καὶ ὀδωρῶμενος διὰ τὰ ἐγκλήματά του. Καὶ ἐκεῖνος δὲν εἶχε δυστυχῶς τοιαύτην εὐλογημένην εὐθειάν, οἱ ὁμιλοῦντες ὁμως σήμερον δι' ἡμετέρας ἀντικανονικότητος, παραθεωροῦντες καὶ ἀμνηστεύοντες τοιαύτας ἀνθρωποκτόνους πράξεις, δὲν ἐντρέπονται; Λησμονοῦν τὴν Ἱεροκανονικὴν ἐπιταγὴν, καθ' ἣν «*ἅπαντες οἱ Κληρικοὶ ὅπου φονεύουν, ἢ ἐκουσίως, ἢ ἀκουσίως, ἢ αὐτοὶ οἱ ἴδιοι μὲ τὰς χεῖράς των, ἢ ἄλλους βάλουν καὶ φονεύουν, εἶναι καθηρημένοι*»;

(Βλ. Ὁσίου Νικοδήμου Ἀγιορείτου, Ἱ. Πηδάλιον. ἔνθ ἄνωτ., σελ. 87, Συμφωνία εἰς τὸν Ξς' Ἀποστολικὸν Ἱ. Κανόνα).

22. Οἱ τρεῖς Ὁμολογηταὶ Ἱεράρχαι ἐκηρύχθησαν ἔνοχοι «*φατριάς, τυρείας, παρασυναγωγῆς, ἀποσχίσεως καὶ καταφρονήσεως τῆς κανονικῆς καὶ νομίμου Ἐκκλησίας τῆς Ἑλλάδος καὶ παροτρύνσεως τοῦ Ἱεροῦ Κλήρου καὶ λαοῦ ὅπως ἀποκηρύξωσι τὴν κανονικὴν καὶ νόμιμον Ἐκκλησίαν τῆς Ἑλλάδος*», ἐπεβλήθη δὲ εἰς αὐτοὺς ἡ ποινὴ «*τῆς καθαιρέσεως ἀπὸ τοῦ ἀρχιερατικοῦ ἀξιώματος, τῆς ὑπαγωγῆς αὐτῶν εἰς τὴν τῶν μοναχῶν τάξιν καὶ τοῦ πενταετοῦς σωματικοῦ περιορισμοῦ ἐν Μονῇ, ἀπογυμνοῦν αὐτοὺς τέλεον παντὸς ἀρχιερατικοῦ τίτλου καὶ βαθμοῦ*» (Βλ. περιοδικὸν «Ἐκκλησία», ἔνθ ἄνωτ., σελ. 195).

Ἀξίζει νὰ σημειωθῆ, ὅτι «*ἡ ἀπόφασις τοῦ Δικαστηρίου ἐλήφθη διὰ ψήφων 9 κατὰ 3. Εἰς τοὺς τελευταίους περιλαμβάνονται ὁ Μητροπολίτης Δράμας, ὅστις ἔρριψε λευκὴν ψήφον, καὶ οἱ Μητροπολίται Τρίκκης καὶ Ἄρτης, οἵτινες ἔρριψαν ἀθωωτικὴν ψήφον*» (Βλ. ἐφημερὶς «Τύπος», 14.6.1935, παρὰ περιοδικῶ «Τὰ Πάτρια», ἔνθ ἄνωτ., σελ. 226).